

Sotajumala, Nimettomaksi Jaanyt

Vailla pelkoa, ilman saalia.

Surutta tappaa, totellen kaskya.

Kaiken tieltaan tuhoaa, polttaa sillat takanaan. Halveksuen kuolemaa, kulkee taistelusta toiseen. Kyselematta syyta, aina valmis toimintaan.

Lopettaa ainoastaan luotiin, joka vastaan lyo.

Yksi ajatus vain mielessaan.

Seuraa johtajaasi, kulje lapi tulimeren ja luotisateen.

Pakko menna on, vaikka jalat taristen.

Maataan puolustamaan mieheen viimeiseen.

Ylpeana kantaa asettaan, kulunutta, ruosteista.

Asepukuaan veren tahrimaa, reika kyparassa kuolemasta muistuttaa.

Hetken miettii kohtaloaan, tarttuu aseeseen ja savuun hiljaa katoaa.

Kaskya odottaa, peukalo varmistimella.

Aseen piippu suunnattuna kohti rintamaa. Kun komento kay ylhaalta, sita noudattaa.

Kohti kuolemaansa juoksee, taistoon ehka viimeiseen.

Vailla pelkoa, ilman saalia.

Surutta tappaa, totellen kaskya.

Yksi ajatus vain mielessaan.

Seuraa johtajaasi, kulje lapi tulimeren ja luotisateen.

Pakko menna on, vaikka jalat taristen.

Maataan puolustamaan mieheen viimeiseen.

Veren maku suussa, lammin, rautainen.

Syntymasta asti opetettu viha rinnassa lyoden.

Kuulee kohti tulevan luodin ammutun.

Tietaa sen olevan itselleen merkatun.

Kaatuu maahan hengeton.

Soturi, tuo nimettomaksi jaanyt.